

که حالان

حسین شیره‌گی
(بوکان)

شه‌وگه‌ر بووم، هه‌ر له سه‌ره‌تای می‌رمناڵی و لاوی را زۆر شه‌قام و شوسته و گه‌ره‌ک و کۆلانی شارم ده‌ته‌قاند. له بری رۆژاندا بۆ ملۆمو، ته‌نانه‌ت سه‌رم به زۆر دۆل و ده‌ره و به‌نده‌ن و سارات و شاخ و باخیشدا ده‌کرد، بگره زۆر مال و دوکانانیش...

نازانم له‌به‌رچی ناوم به شه‌وگه‌ر ده‌رچوو بوو، که‌چی گه‌ریده‌یی رۆژانم بگره له گه‌ریده‌یی شه‌وانیشم زیاتر بوو، زیاتر بوو و که‌متر نه‌بوو!

به‌لام بلێم چی، ناوم به شه‌وگه‌ر ده‌رکرد؛ له سه‌ره‌تای ئەم قسه‌یه‌دا بۆتانم وت که زۆر شه‌قام و شوسته و کۆلانی ته‌قاندوو؛ ئەری بۆتانم وت، به‌لام هیچیان نابنه به‌زاندنی کۆلانی ئەو جانوو ماینه‌ی که قاره‌مانی ئەم به‌سه‌ره‌ته‌یه، ئەو جانوو ماینه‌ی یاد و بیره‌وه‌ری و کاریگه‌ری که‌سایه‌تی ئەو هه‌رگیز له یادم ناچیته‌وه و به جاری دۆل و ده‌روون و جیهانی منی گۆری، ته‌نانه‌ت له گه‌ریده‌ییشی خستم و ناو و ناویانگ و ناتۆره‌ی شه‌وگه‌ریشی سربیه‌وه.

ئێوه بیستوو تانه ده‌لێن که‌حالان؟ ره‌نگه، به‌لام که‌حالانتان نه‌بینیوه، به‌تایبه‌ت جیل و نه‌وه‌ی ئەمرۆ ره‌نگه هه‌ر نه‌زانێ که‌حالان چیه و به چی ده‌لێن! که‌چی من وه‌سفی که‌حالانتان بۆ ده‌که‌م و له گێرانه‌وه‌ی پر چه‌ماسه‌تی ئەم چیرۆکه‌شدا شتیکتان لێ حالی ده‌بێ!

بیته‌وه له‌وه‌مدا بێ، به‌یانیان به‌ر له سپیده ده‌رده‌که‌وم، خولیکی باش به‌نیو گه‌ره‌ک و کۆلانی پێشتر ده‌ستنیشان کراودا ده‌گه‌رێم، ملۆمو ئه‌وکاتانه‌ش تاموچێژی تاییه‌تی خۆی هه‌یه. ده‌بێ ئاشنا و دیوناس بی هه‌م به‌شوینه‌که و هه‌م به‌ته‌ماله‌که، ئەو ته‌ماله‌ی بنیادت ناوه.

بیته‌وه به‌یانیا‌نی به‌ر له سپیده له‌ وه‌مدا نه‌بێ، یان له‌ پرۆژه‌دا نه‌گونجی، ئەوه ئیواران براگه‌وره‌یه! یانی ئیواران

حەتمەن بە ئىشتىياى دلى خۆم، ختووكەى دل و دەرووم دەدەم و ئۆخەيش! ئۆخزنىك بە هەناوم دەبەخشم.

بەلام چما هېچ كامى ئەم دووانە، نەرەخسا و نەلوا، ئەو شەوانە و شەوگەرى براگەرەن!

خوداوپاستان دەسپىكى ئەم چىرۆكەش ئىتوارە بوو! بەلام قەزا و قەدەرەكەى لە شەودا قەوماو. شەوئىكى پر لە ئەستىرە و ورسەورشى ئەستىران و لىپاويلىپى بەختەوهرى! شەودرەنگان بوو، لە شەوگەرەدا بووم، نىچىرئىكم دەست نەكەوتبوو، لە پشت مالانى بىنايەكى قەراخ شار كە بىناكەش لە جەمسەرى كۆلانئىكدا بوو، دەنگى حىلكەحىلك و حىلاندى جانو ماىنىكىم هاتە گوئى. گوئى قولاخ، قوشقى بووم. بىسمىلا، چ باسە؟ چوومە بەرەو، جانو لە بەردەم دەرگای نىوئەئاوئەلاى بىناكەدا دەهات و دەچوو. سەر و لووتى هەلئىنابوو و بۆنى دەکرد. هئىند تامەزۆ بوو، كونه لووتى بەم لا و ئەولايدا دەگىرا و بۆنى دەکرد. تامەزۆر بوو، زۆرىش. تامەزۆرى بۆنى كەل! بارگىر! نىر!

لىتى نىزىك بوومەو، بوودەلەيەك لە ئاسانەى دەرگادا راوئىستابوو، بوودەلە كە منى بىنى، رۆيشتە ژوورەو.

جانو لەمىتر بوو بۆنى منى كەردبوو، كە چاوى پىتم كەوت، راست بەرەووروم چەقى و بەبى دەربەست حىلاندى: كۆرئىكى بەرز و ئۆخزنىك (بەر لە نىوئەرۆ قەرار و برىه و كات و ساتى يەكەم دانىشتنمان داناوو!)

هەستەم بە هەموو شتىك كەرد: زۆرى لى نىزىك بوو بوومەو! چوومە بەردەمى و چەشنى چەقىنى ئەو چەقىم! دلەم دا بە دەربادا! بەبى هېچ وتەيەك و بەبى سى و دوو دەستەم كەرد بە رەك كەردنى يالى! پەنجەكانم بوونە پاپۆر و بەسەر زەرباى پرچىدا شوپ بوونەو. بە ئىشتىياى دلى خۆم هەر لە توقى سەربەو، قز و گەردن و لاشانەكان و قەبرغەى گەرم و نەرم و ناسكىم لاواندەو، تا سەر كەفەلى!

من دەلئىم كەفەل و ئىو دەبىستن كەفەل، بەلام دەزانن كەفەل چ كەفەلئىك! گوشتى زىندوى گەرم و نەرم و ناسك، هەستەم بە خوهرەخوهر و خوشەخوشى شەپۆلانى خوئىن لە ژىر لەبى دەست و لە ژىر پەنجەكاندا دەكەرد، هەستەم بە لەرزىن و موچركى سمت و ساتان بەرەوژوورى دەكەرد. دەستى گرت و بە دەرگای ئاوالادا رۆيشتەنە ژوورەو، بە شوئىن خوئىدا راکىشى كەردم و منىش بەبى خوئىگرى وەشوئىنى كەوتم: دالانىكى بارىك، لە پاشان

حەسارىك لە پشت بىناكە. بەسەر مووزائىكى حەسارىدا رۆيشتىن و لەوسەرى حەسار، بىنايەكى نوقلى و خنجىلانەى نىوئەتارىك و نىوئە رووناك! تايبەتى دانىشتن و هەر لە يەكەم ساتى دانىشتندا وتى:

- سوئىند دەخۆى ئەو بىندارمى؟

- بەلى، بە هەرچى كەلامى پىرۆزە.

- سوئىند دەخۆى ژن هئىنى و دەمەئىنى؟

- بەلى بە هەموو كەلام و كئىتئىكى پىرۆز.

دەنالئىنى، دەلرفىنى، تەواوى لەشى هەلئەلەرزى، نەك لە سەرما! لە گەرمان! داغ داغە. دەسووتتەو.

هەلئەمئى، دەكرووزتتەو، دەنووزتتەو، دەنازتتەو، بە غلئەغلئە شتىك دەلى، شتىك دەجاوى. من خراپترم!

لە ناكاو چاوم بە سىبەرىك كەوت، لە پشت پەنجەرەكە، لە دەربىجە كراوئەكەو سەرى كىشاپووه ژوورى و نوقى ئىمە بوو! سەرسام! موغجىب و

مەحووى سەيرانى ئىمە بوو! داماو. لئوئەكانى دەلستەو، هاكا سەرم هەلئىرى، راپكەرد!

تەواو بوو، هەركام بە لايەكدا كەوتىن و راکشايىن. بە چپە پىتم كوت: لە پشت پەنجەرە و دەربىجەكەو خوئان لى داگرتبووىن!

هەستاو چووه ئەو دىو: دەنگى شرىخەى دوو شەپلاغە و گەراره. پىمى گوت: پىم گوتووه پىم خوئ و ناخوش بى ئاوايه.

راکشايىنەو. چوارەم دىدار و چاوپىككەوتنمان بوو. كەحلان بوو، جانوويهكى كەحلانى قەد و بالا دەستە و ماموستا گوران گوتەنى: «نە كچۆلە و نە شازن، نە بارىكە و نە گوشتن». داتاشرائىك لە بەردى مەرمەر، وەكو درەختى كاژ، هەلئەكشاو بەرەو ژوور، دارزاو. نئوقەد بارىك و كەفەل و سمت و ساتان، خرى و پىر و گەرم و داغ. پىست؟ تەسك و ناسك و لووس و پووس و زولال. پان و ئەزۆ و بەلەك، پەيكەرى قىنوس لە بەردى مەرمەرى ساف و لووس و رۆشن، بەلام زىندوو، تىنو، ئاگرىن، تاسەبار و تامەزۆ.

كە تىم دەهالا، گوشتى دەپچرى، دەبخواردا! ئاگای لە خوئ نەدەما، دەلەرزى، دەكولى، دەجوئى و دەخروئى، كۆرژن و كۆرژن و.. ئۆخز و ئۆخز.

لە جلىتان و رىمازىن و مەيدان گرتن لە گەل كەحلاندا چىت لە يادا نەدەما! كەحلان بە مەرج كەحلان، لى حالى بوونى دوامىن دىدارمان بوو.

بەلام كاتى كەم بوو... سەرقال بوو! بە چىبەو؟ خوئى

نه بې کس نه یده زانی! کاتی کهم بوو: سه وتووی شه ویک، به پتی قه رار و بریه.

له مال دهمکیتشا ده ری، به بې جل و زین، که ده هاته به رده رگا و به که دستم به گیانیدا دینا، دهمزانی به بې جل و زین و به بې لغاوه! ده تریقاوه، ده یکوت: تاوا خو شتره، تاوا حازر به زینم. دست له نیو دست، شانمان له شانی یه که توند ده کرد و ده ری شتین. جاده یه کی قه راغه شار و له جاده که لامان ده دا: باریکه ری و گرد دیکمان ده ور ده دا، که له وسه ری گرد، له یالده که ده هالاین، نییدی سه ره و خوار بوو؛ دژلیکی دو وره چاو، سی چوار داره بی، زوی قلباسان و کانیه ک. ناوی کانی چاوی قرژال. جان تاکم ده کرده وه، ساردیه کم ده هاویشته نیو ناوی کانی. راخه ریکی تنک و دوو که سه راده خرا و تاویک راده کشاین.

که ده سه ساینه وه و هله ده ستاینه وه: مانگ له سه ر مالوچکه مان ده دره وشاوه. نه مجار داده نیشستینه وه، ده سه کانی هله ده سو راند. هله یده خولاند و... سه ما؛ سه ما!! گوشه یه کی باغی ئیره م بوو. ناخ که حلالی خوش رکیفی خوش دل و ده ماخ له گه لدا بوو و له و کاته دا و له و شوتیه. نه لالا... ساردی و سه ما و سه ما.

له سه ر نه و قلباسانه، له سه ر نه و رایه خه تنکه: مه یدان و ته قله و رمبازی له دو وره چاوی نه غیار و دو ست و دیوناس و یار و نه یار.

نازانم لیم حالین؟ من شتیک ده لیم و ئیوه شتیک ده بیسن، به لام فارس و ته نی: نازین، نازیز و تن و گیان گیان بیستن، بیستن کوا ده بیته دیتن؟

به زمیکی تاوا ده گه ل نه و جانوو که حلاله ی که ده بې دایکی ریژی چار که رت نازای نه ندایم به شیر و ههنگوین و گولا و بشواته وه و چل جارن به دهوری سه ریدا بگه ری و چار سه د جارن به قوربان و ساقه ی بی.

نه وه ی من بینومه و من ده لیم هه ر به خه ون و خو زیا و خه یالات ده بې و هه ر له قایه ت و نه وساناندا بیستراوه. نه وه نده تان بو ده درکیم: هه ر که ره ته ی پیکه وه ده بووین و چار نال و مه یدان گرتنمان بوو، ئای ده گه یشتینه کوئی و کوئی...

مه گه م تاوا شتیکم و توو بی، نه گینا خو نه قه له م توانایی وه سفی هه یه و نه زبان ده توانی بیگیریته وه! کافری له خوا به دووری خوا نه ناس، جانوو مایین نه بوو،

که حلال که ده لیم؛ جانوو که حلال! بوخوی بوو، بوخوی؛ نه م ناوه هه ر له خو ی ده وه شاوه! چ له و به نده ن و سه رکانیه و چ له شوتیه تاییه ته که ی مالده ویدا؛ که ده ستمان ده کرد به مه یدان گرتن و رمبازین، له دست پیکدا ده بایه کاژتیریک بیلا ویتنه وه. په نجه کان ده بوونه شانه و ده بایه نه و پرچه په خشان و په رتشان به په نجانده نه ونده شانه که م، نه ونده شانه که م تا چه شنی هه ودا ی کاره یا ترووسکه ترووسک بدره وشیتنه وه و نه مجار پشتی تیده کردم و ده بایه په نجه به سه ر شه پل شه پل گوشتی نه رمی پشته مل و سه رشان و نیوشان و لاقه برغه کانیدا بینه سه ولئی پایور و خوا ده زانی ده بې له پی ده ست چه ندان که رت به سه ر نه م شه پوله خزو که ته سک و ناسک و نه رم و لووس و زولاله دا بین و بر و ن و خوینی ژیر نه و پیسته بخه نه هاژه و هوژه و خو ره و خوشه و له رزه له رزی له خو نووسان و گه رموگور داهاتن و گرگرتن... ناخ نازانم چم به سه ر هات و چیمان به سه ر ده هات؟ که چی نه مجار تازه سه ره تای مه یدانی جهنگ بوو.

بو تانم باس کرد: (هه ر یه که م شه و یه که م دانیشتن پرسسیاری لیم کرد: نه وه نارای چه ند مانگه و ده وام ده که وی، نه وه نارای چه ند هه وتووه شه وانه هه دادانت به م گه ره ک و کولانه هه لگرتووه، باشه باش، سویند ده خو ی نه ویندارمی؟

سویندت بو ده خوم، نه ویندارتم و شیت و شه یدای تو...

کیل گه ردن سه ری هه لبری، چاوی له چاوم بریوو و وتی: سویند ده خو ی ژن هینی و نه م نه وینه بو نه وه یه مارم که ی و بیینه ژن و میردی شه ری و یاسایی... ته وای له شم له رزی و تیهه لچومه وه: له جیاتی سویندیک، ده سویند؛ وه لالا و بیلا و ته لالا...

ته وای روخساری بووه په له نگ و پشیله کیتی: وای وای بیتو به درون ده رچی خوا ره حمت پی بکا...

دریژه ی دایه: ته وای ته مه نم چاو گیران و چاوه پروانی بوو، بو که سیک پیانو بی و ئاکاری پیانوه ی هه بی. چاوی هه ر له سمت و ساتان و له شولار و پاوپوزی ژنانه وه نه بی؛ ژنی بوئی بوژین و ژیان!

من چاک ده زانم؛ بوخوشم ده زانم و ژن و پیای هه موو دنیا ش ده لیم؛ ژنیتیم له ته شق و هه ویتی کامل بووندا یه؛ جانوو که حلالی چی و زلیخا و شیرین و له یلی چی؟ نه مه جه سه ت و روا له تم، زانکوشم خویندووه

و سارتر و کامو و هیتمن و هیدایهت و شاملووشم متالاً کردوه، نههرۆ و گولشیری و خهییام و حافزیش به باشی دهناسم و ئەدەبی عەرەب و ئەمریکا و ئەوروپاشم زۆر خویندۆتەوه، یان دەمهوی بلیتم ئەندیشه و هزر و سۆز و ههستم زۆر بهرزترن له جهستهه. ئارمانجخواز و رۆمانسیشم! چاوهروانی شازاده و ئەسپی سپیشم! له پیاویک دهگهڕیم چهتر و ساباتی سهرم بێ، من راست ئەو ژنە نهقلی سولتان مەحموودم: "دەلین له شاری غەزنی دەورە سولتان مەحموود هەموو شەوی پیاویک بزر و بێ سهروشوین دەبێ. له پاش پشکنینی ههزار کون و قوژبن و بنجوبناوان دەردهکهوی: ژنیکی ههسوو شهویک به جلوه‌رگی پیاوانهوه، به سواری ئەسپیک دهچێ و له دهرکی مالیک دهدا، هات و کابرای خاوهن مال به ژیرکراس و ژیرپاتۆل و بیجامهوه دهرگای لێ کردوه، ژنه دهست بهچێ دهیسا و دهیکوژێ و بێ سهروشوتینی دهکا، بهلام هات و له دهرگایهکی دا و خاوهن مال به بهرگی کامل و تهواوه دهرگای لێ کردوه، ئەوه خۆی لێ ئاشکرا دهکا و خۆی لێ ماره دهکا؛ بهلام ههشتا تووشی پیاویکی ئاوها کامل نههاتوه و ئەوی دیته دەر، هەر دهکوژێ. "ئێستاش ئەو ژنه منم! نهقلی ئەو ژنه، نهقلی منه: دایک و بابی من ههوه نهبوون، نهیانتوانی ئاگه‌داری و ئامۆزگاری بهکه‌لکم بکه‌ن، نهیانتوانی توندوتۆل و مۆر و پاک پیم بگه‌یه‌ن، خوا ره‌حمی کرد و زوو مردن، سامان و میراتی بێ حیسابم پێ گه‌یشتوه، له پاش مردنی ئەوان له زانکۆی شیراز زیان و ئەدەبی ئینگلیزیم خویندوه، تیگه‌یشتوم و پیگه‌یشتوم! شتیکم له دنیا لێ حالی بووه. گه‌راومه‌توه شار و زیدی خۆم و خوازباری پیاویکم چه‌تری سهر و عه‌سای ده‌ست و هاوده‌می سه‌رده‌می پیریم بێ، بهلام پیاو بێ! تۆ ده‌لتی هه‌وی، ئەو که‌سه‌ی من به شوتینیدا ده‌گه‌ڕیم. منیش قبوولت ده‌که‌م. به‌نیکیک پیکه‌وه ده‌بین، با یه‌که‌تر باشتر بناسین، له پاش یه‌که‌تر ناسینمان، یان کارمان سه‌رناگرت، یان رازی و ره‌زا بوونمان ده‌بیتته هاهوسه‌ری شه‌رعی و یاسایی، بهلام وای... وای... وای... هه‌وه نه‌بی و درۆ و ده‌له‌سه‌ت کردبێ، وای خوا ره‌حمت پێ بکا به ده‌ست منه‌وه. گه‌یشتمه به‌ر دهرگای بیناکه، هه‌نگاوێکم مابوو بیگه‌می، خه‌یرا رۆیشتمه ژووره‌وه، بهلام هه‌ر له کاریدۆری بیناکه‌دا لای دا ژووریک و خولقی منیشی کرد بچمه ژووره‌وه، که چومه ژووره‌وه: ژووریکه‌ی سه‌یر

پازاوه و دلرفیتن بوو، پاکي و خاوتینی و جوانی و سه‌لیقه‌ی جوان له هه‌موو سه‌نتیمیکی ژووره‌که‌دا خۆی ده‌نواند، جیگای مه‌ترسی بوو، بۆچی ئەم ژووره؟ ئەي کابرا؟

وتم: کوا کابراکه‌ت؟... پێ ده‌زانن.

وتی: ئەو له مال نییه... له مالیش بێ حه‌دی چیه؟

له‌وه به‌دوا ده‌چوینه ئەو ژووره. شه‌ویک هه‌ستم کرد دهنگی پێیه‌ک له ژووره‌که‌ی دیکه‌دا دێ و ده‌چێ، مات بووم. بیده‌نگی بالی به‌سه‌ر ژووره‌که‌دا کبشا. دهنگی پێیه‌که ئاشکرا بوو؛ به که‌حلام وت: گویت لێیه؟ زۆر به گوستاخیه‌وه به دهنگی به‌رز و هلامی دایه‌وه: ده‌زانێ به ئاشکرا پیکه‌وه‌ین! مه‌گه‌م بریاری زه‌اجمان نه‌داوه؟ پیم وتوه، پتی خۆشه و ره‌زایه، ئەگینا نارەزا بێ، خۆی ده‌زانێ... سه‌ر چاوم!

ته‌نانه‌ت شه‌ویک کابرای بانگ کرده ئەو ژووره، کابرا هاته ژوور، سلاویکی حیزانه‌ی کرد، ره‌نگی گۆزا، سه‌ری ریز و حورمه‌تی بۆ من دانه‌واند. که‌حلان رووی تێ کرد و زۆر به رووه‌لمادراوییه‌وه پتی گوت: مه‌مه‌ل گیان، میوه و ساردیمان که‌مه، ده‌چیه‌ نیو شار و میوه و ساردیمان بۆ ده‌سه‌نی.

مه‌مه‌ل له خۆشی ئەوه‌ی که‌حلان به رووی گه‌شه‌وه دواندوویه‌تی، گه‌شاهه و بالی گرت و فری بۆ نیو شار.

شتیکی دیکه‌تان بۆ ده‌گه‌یترمه‌وه، بهلام پروا بکه‌ن بۆ باوه‌ر پیکردن نابێ! نا، نا، پرواتان هه‌بێ بۆ پروا پیکردن نابێ، شتی واتان نه‌دیوه، شتی وا نه‌بووه، له میژووی دل‌داریدا شتی وا نه‌بووه، بۆتانی باس که‌م ئیوه‌ش پروا ناکه‌ن و دل‌داران و میژووی دل‌داریش باوه‌ر ناکات! من دوێ شه‌وه گه‌له‌یدا بووم، تا رۆژ، تا رۆژی روون. رۆژی پێش بۆخۆی ته‌له‌فۆنی بۆم کرد و وتی: «سه‌روت و قه‌رارم نییه! ده‌زانم ئەم شه‌وه واده و قه‌رارمان نییه، بهلام زۆر تاسه‌ت ده‌که‌م، توانایی چاوه‌نواییم نییه، له زووترین کاتدا وهره و بگه‌یه، ساردی: ئەسپی سپی.

وتم: ئەي لاری که‌حلان به که‌حلا نه‌وه؟ به جووت له قاقامان دا، له کویر پرسیار بکه‌ن چیت گه‌ره‌که؟ ده‌یجا دوو چاوی بینا؛ یان مژده به کویر بدهن دوو کاتریمی‌ری دیکه چاوه‌کانت بیناییان بۆ دینه‌وه، چ حالیک په‌یا ده‌کا؟ ئەمه حالی من بوو؛ بێ ئاراقارا؛ بێ ئۆقره! هه‌شتا تاریکی بالی به‌سه‌ر شاردان کیشابوو، گه‌یشتمه به‌رده‌رگا که‌یان.

له دهرگام نه‌دا، وا دیار بوو له پشت دهرگاکه‌ بوو، هه‌ر

ههستی به گه‌یشتنی من کرد، دهرپه‌رییه کۆلان، ته‌ماشایه‌کی راست و چه‌پ و سه‌ر و خواری کۆلانی کرد و خۆی هاو‌یشته باخه‌لمه‌وه.

نه‌چومه ژووری، پیم وت: هه‌واکه‌ی سه‌یر فینکه، شنه‌یه‌کی بلاوین دئ و دهر، با برۆینه گۆراییی به‌نده‌نه‌که‌مان!

ئه‌مه‌م پی کوت و ئه‌وی پیم بوو دامه دهستی و خۆم وه‌رئ که‌وت. چاره‌که رتیبه‌ک ده‌بوو: گۆراییه‌کی باسه‌فا و شین و شنه‌گر! شنه‌ی ئه‌و گۆراییه‌ی روحی وه‌به‌ر مردووی گۆرستان ده‌هینایه‌وه. بو‌مالی که‌حلان زۆر نیتزیک بوو. ئاخه‌ ماله‌که‌یان جه‌مسهری کۆلان و ئاخ‌مالی گه‌ره‌ک بوو؛ راست له‌ شان و به‌نده‌نی چیاکه: بزنه‌رتیه‌ک و به‌ گه‌وه سه‌رکه‌وتن. که‌س ماندوو نه‌ده‌بوو. چاره‌کی له‌ پاش من ئه‌وانیش گه‌یشتن؛ خۆی و کابرا. سلاو‌یان کرد و که‌حلان وتی: مه‌مه‌لیشمان ده‌گه‌له، ده‌لێی چی؟

وت: ئاساییه، ده‌بی و ابی، به‌خیر بین. ده‌گه‌ل مه‌مه‌لدا ته‌وقه‌یه‌کی گه‌رموگورمان کرد و شان دانیشتن. تا شیو بکه‌ین و شه‌و بزرنگیته‌وه، دوو کاتژمیری کیشا!! له‌ پاش خواردنه‌وه‌ی دوو پینکی سئ قۆلی، که‌حلان رووی تیکردم:

بریار بوو بۆم بلتی، ئه‌م شه‌و هه‌ر ده‌بی بیلتی. - به‌ چاوان، به‌لام له‌به‌ر مه‌مه‌ل له‌ رووم هه‌لنایه، له‌ رووی ئه‌مدا چۆن ده‌بی؟

- مه‌مه‌ل دهرواته‌وه! ئه‌گینا راخه‌ریک ده‌با و تا کاتی رویشتنه‌وه‌مان له‌ پشت ئه‌و ره‌وه‌زه راده‌کشئ، برتیکیشی خه‌و دئ!

ده‌موده‌ست، مه‌مه‌ل راخه‌ریکی هه‌لگرت و برئ میوه و بۆ پشت ره‌وه‌زه‌که به‌رئ که‌وت و رووی.

جا ئه‌مجار تیم چریکاند: به‌ شیخه‌که‌ی کانی که‌وی، هه‌ر ئه‌م شه‌و ماچم ده‌وی.

من وتم و که‌حلان سه‌مای کرد، هه‌لسوورا، هه‌ل‌خولاند، سه‌مای کرد. نۆره‌ی وتنی هات، که‌حلان وتی و من سه‌مام کرد، هه‌لمته‌کاند!

که‌ ماندوو بووین دانیشتن و خواردمان و خواردمانه‌وه. میوه و ساردیمان به‌ دهم یه‌کدیبه‌وه کرد، بابۆله‌مان بۆ یه‌کدی کرد، تیکه و جه‌رگ و دل و که‌باجمان به‌ دهم یه‌کتره‌وه کرد، قسه‌ی خۆشمان کرد، نوکته‌مان گه‌یرایه‌وه، قاقا... قاقا... قاقامان کیشا. پینکمان له‌ پینک راکیشا و هه‌لمان دا.

هه‌ستاینه سه‌ر پیم، به‌ دوو قۆلی گۆرانیمان وت و

سه‌مامان کرد، بۆ یه‌کتیمان گه‌یرایه‌وه و سه‌مامان کرد. ئاخ گۆرانی و سه‌ما و قاقا. گۆرانی و سه‌ما و قاقا.

که‌ ماندوووش ده‌بووین، داده‌نیشتن، راده‌کشاین، له‌وه‌نده‌نه ده‌خزاینه نیو باخه‌لی یه‌کتره‌وه. خه‌وه‌نووچه‌که‌مان کرد. راست بووینه‌وه، پینکمان هه‌ل دا، خواردمانه‌وه، سه‌مامان کرد. رانه‌ مریشک و سینگه‌ قه‌لمان خوارد و پینکمان هه‌ل دا، دیسان سه‌ما و گۆرانی و قاقا...

وه‌نه‌وزمان دا و راپه‌رین و دیسانیش. له‌ناکا و لیمی پرسئ: کاتی زه‌ماوه‌نده‌که‌مان دیاری نه‌که‌ین؟

- نا... نا... جارئ زووه! چی وام به‌ ده‌سته‌وه نییه... - به‌لام بریارمان وا نه‌بوو؛ ئه‌وه‌نده‌ی به‌ سه‌ردا بی! - جارئ باسی مه‌که... بو‌داهاتوو...

دوئ شه‌و شه‌ویکی ئاوها بوو و به‌لام ئه‌م شه‌و چی؟ شتی وا ده‌بی؟ برۆا ناکه‌م! چۆن برۆا پیم بکه‌ن؟ نا. ئه‌مه‌ ده‌بی کابووس بی؛ نابئ راست بی، کابووسه، کابووس...

ئه‌م شه‌ویش به‌پیتی واده و قه‌راری شه‌وانی واده و بریار کاتی هه‌میشه‌یی ده‌گه‌مه‌ به‌ر ده‌رگاکیان. خۆی و مه‌مه‌ل له‌ به‌رده‌رگان. ئالۆزن و شیواو. سلاو‌یکی گه‌رموگور ده‌که‌م و ده‌ست بو‌ته‌وقه ده‌به‌مه‌ پینشی. که‌حلان؟ نا، ده‌ست ناجوولتینئ، هه‌ر نامناسئ. نه‌ جوابی سلاو و نه‌ ده‌ستی ته‌وقه و نه‌ بزه و نیگایه‌کی دۆستانه، هه‌ر نامناسئ!

خوایه ئه‌مه‌ که‌حلان نییه؛ که‌حلان نییه، ئه‌مه‌ سه‌گه‌هاریکه، پشیله‌کیویه‌کی درنده! به‌ ده‌ نینوکی هه‌ردوو ده‌ستی، ده‌ست و ئانیشک و باسکم هه‌ل‌ده‌درئ؛ دوو سئ چنگۆل‌یش بۆ سه‌ر و سنگم داوێژئ، به‌په‌له‌ چوار پینچ هه‌نگاو پاشه‌وپاش ده‌کشیمه‌وه، نه‌کشیمه‌وه پینست و گوشت به‌ سنگ و روومه‌ته‌وه ناهیلئ! چاوه‌کانی سوورن، ره‌نگ و رووی ئاوری گرتووه، نینۆکه‌کانی بوونه‌ته‌هه‌نجهر! هاشاوالم بو‌دینئ، نه‌کشیمه‌وه، هه‌ردوو چاوم ده‌ردینئ!

له‌ ژیر لپورا ده‌لئ: جارئ ژن ناهینئ! نازانی که‌ی توانت ده‌بی! بریار وا بوو؟

پشتاوپشت ده‌ شه‌قاو ده‌کشیمه‌وه و که‌حلان دیته‌ پینش، وه‌ک گورپه‌کیوی له‌ کاتی شه‌ر و کاتی پینک‌داه‌ل‌شاخان، هه‌موو تووک و قه‌زه‌سه‌ر و زولفی سیخ بوونه‌ته‌وه. چاوه‌کانی دوو ته‌ندووری پر له‌ ئاگرن و بلێسه‌ ده‌ستین. ده‌مولتیوی هه‌لمساون و لرفه‌لرف و هه‌لبه‌زدا به‌زیانه! دیسان دهم ده‌کاته‌وه:

- بریار نه بوو تا رۆژی حه شر بته قینییه وه، بریار نه بوو جارێ ژن هیین نه بی... ئەو قسه ی دوی شهوت، مه رامی دلته دهرخست. منت کوشت، لهو کاته وه ویرانت کردم. ئەمڕۆ له دکتۆر بووم، شهش شریخه ی ملیۆن ملیۆنی لی وهشان دووم. تف... تف... من ئەو ژنهم؟ ئاوا له من ده پروانی؟ هەر بۆ که یف و نه ههنگ؟ ئە ی بریار؟ قه راری زه ماوه ندمان نه بوو؟ له پاش وه شانندی شریخه کان شهش سه عات له بیهۆشیدا بووم؛ که هاته وه خو، هاته وه خو! دهرد بوو، نه خو شین بوو، په تا بوو، ئازار بوو، هه رچی بوو، ته واو بوو. ئەمڕۆ مه لا و شاهید دینییه مال و ماره م ده که ی... ئە گینا نه تبینمه وه. پیتم کوتبووی: وای... وای... وای له تو...

بوو بوومه په یکه ره به ردینه و له شوینی خۆم چه قیبووم؛ هاشا و لیککی دیکه ی هینا و په نجۆله کانی گه یانده سه ر کراسه که م: دوگمه به کراسه وه نه ما؛ ئیخه تا ئاته ک هه لدرای و له کراس جیابۆوه و حه وا درا سه ر عه رزی. هاشا و لوی دووه می پیستی سنگ و مه مکمی دارووشاند و خوین هه لژنی.

له چاوه کانم ورد بۆوه و وتی: که حلان درۆ بوو، خه ون و خولیا بوو، پشه بۆر بوو، پشه بۆر. هاشا و لیککی دیکه شی هینا... کشامه وه و بۆی ده رچووم! تا ئە وه سه ر کۆلان هه لاتم و له وێ خا و بوومه وه. به راویچه که ده رۆ بيشتم، مه مه ل پیتم گه یشت و پیتمی کوت:

- له دوی شه ورا که گه راینه وه حه جمین و هه دادانی نبیه، دوو که ل له چاوی هه لده ستی. هه لم له سه روسنگی هه لده ستی. هه ر ده لێ چۆن ئاوا ی له من ده پروانی؟ ئاوا ی من ده ویست؟ ده گری، قاقا ده کیشی، ورتنه ده کا. به یانی خوینی لووتی به ربوو، گه یاندمه نه خو شخانه. خوینیکی زۆری له به ر رۆبی و بیهۆش که وت. دکتۆر شهش شریخه ی ملیۆن ملیۆنی تیه وژاند. بیهۆش که وتبوو، که هاته وه خو، گۆرابوو؛ هاتبووه ئەم دۆزه ی که بینیت. دکتۆر ده یگوت ئەم خوینه لووته ی نه رزایه سه کته ی ده کرد و ده مرد. لهو کاته وه هاته وه خو، داوا ی ده مانچه و چه ک ده کات. زۆر ده ترسم، یان که سه ی بکوژی، یان خو ی. توغا ئیدی به م لایانه یا نه یه یته وه. پیتمی کوتووی ماره ی که ی، گویت نه دایه، ئە مه وه لامه که ی. توغا ئیدی به م لایانه یا نه یه یته وه؛ مه گه م بۆ ماره کردنی.

هه ناسه م سوار بوو بوو، دلتم دا که وتبوو، پیمای تووشی

که سه ی بایه م، یان له رۆشنایی و له به ر ئاوینه دا له خۆم پروانی بایه زۆر سووکوسانا ده بینرا رهش داگه راوم، ره نگم په ربوه، په رۆش و نیگه رانم. زۆر سه بر بوو ترسا بووم، هیتزیککی زۆر که م له وجوودا ما بوو، ده ترسام بکه وم و برم.

به هه زار حال و ته قه للا خۆم گه یانده ماله وه، له سه ر ته ختی عه رزی ژووره که به سه ر فه رشدا که وتم و به بی هه ستوخوست چاوم له بنمیچی ژووره که بری: یانی چی؟ خو پیتم نه کوتووه نامه وتی، پیتم نه کوتووه هاوسه ریت ده گه لدا ناکه م... ئە ی بۆچی؟ خو زۆر خو شمی ده ویست! یانی چی؟ چی رووی داوه؟

هه ستام و چوومه حه مام، حه مامم کرد و جلویه رگم گۆری، کامیرام هه لگرت و هه ر ئەو شه وه گه رامه وه کۆلان که یان. کامیرا که م به شه وان هیش ده یتوانی فیلم هه لگرتی.

چوومه پشت ته پۆلکه ی به رانبه ر ماله که یان و بۆسه م ناوه: مه مه ل و که حلان ده هاتن و ده چوون، ده هاتنه به رده رگا و ده چوونه ژووره وه، ده هاتنه وه ده ری. له به رده رگا راویچه که یان ده کرد. جاروبار ورته ورتیکیان لێوه ده هات که نه مده زانی ده لێن چی؟ به لام ده مزانی په ریشان و نیگه رانن، زۆر په ریشان و شپا و.

به زگه خشکه شوینه که مم گۆری و هه ر له و تاریکانه دا بریک چوومه پیشه وه؛ ئە وه نده چوومه پیشتر تا ده نگیان ده گه یشته گویم.

که حلان: زێ ناپیا... زۆر نائینسان... من شه وی یه که م و رۆژی یه که م سویندم دا؛ ئە وینداری؟ ژن هینی؟ منت بۆ هاوسه ری ده وێ؟ مه مه ل: خه تاته. زۆرت به ده میه وه دا، زۆرت مه یدان دایه...

که حلان: سویندی خواردبوو، خواهان و خوازبار و تامه زۆر بوو.

هه موو شتیکم بۆ ده رکه وت، خانم به ته مای زه واج و هاوسه ری ده گه لما تیکه وتبوو! به زگه خشکه گه رامه وه دووه؛ به تاریکاندا خۆم ده رباز کرد و رۆ بيشتمه وه و خۆم گه یانده وه مال و بۆی خه وتم.

سه یه که له خه و هه ستام به ته مای سه فه ریککی ده پا زده رۆژه به ره و تاران و ئیسفه هان و شیراز به ری که وتم.

پا زده رۆژی راست له سه فه ر و سه یرانی شاران بووم؛ مه گه م سه فه ر و هه لات هه لاتنی سه فه ر بیستوانی بایه ئەم خه فه ته و باری قورسی غه می ئەم ئە وینه له دلما

دامرکیتی و سووکنایبیه کم پیت بیه خشی!

له پاش پازده رۆژ گه پامه وه، له گه ل کو له گه راجی شار له پاس دابه زیم، هه وای که حلان و کۆلانی مائی که حلان له که لله می دا!! نا، نا، به خوا له یادم نه کردوه. حولله سی، هاته وه سه ر سی!

شه وئ له پاش شیوخواردن له پشت ته په گلبه که ی به رانبه ر مائی که حلان پاکشوام، که حلان و مه مه ل له پازده شه قسای مه و داماندا دین و ده چن، ده لئی چاوه پروانی که سیک بن. من له دنیا نادیار و دنیا له به رچاوم، له روانگه مدایه. مه مه ل رۆبشت و له ئاسانه ی ده رگاکه دا دانیشته، که حلان ئۆقره ی له لایه و هه روا دئ و ده چئ، دئ و ده چئ و له خواره وه ی کۆلان ده پروانی. وا دیاره خوله ک به خوله ک به بی ئۆقره تر ده بی. ئاخری ماندوو ده بی، ده چئ و له شانی مه مه ل داده نیشته.

خۆم ده گه یه ئمه تاریکانی قاناوی شانی بیناکه، ده نگیان ده گاته گویم.

که حلان: بریاری داوه؛ بریاری داوه سه عات نۆی راست، له میوه کپین بوو؛ من زووتر ئه وم بینی. به دزیبه وه دامه به ر جاسوسی. له ناکا و ئه ویش چاوی پیم کهوت؛ راجه نی. ده زانی چی به ده روونیدا هات! ئه وینی کۆن و بیره وه ری رابوردوو حه قه من ده روونی پر کرد له ئیش و ژان و برک له لایه ک و سه رخۆشی و دلخۆشی له لایه کی دیکه وه. وه ک په یکه ر له جیی خۆی چه قیبوو؛ بۆ چاره که سه عاتیکی! له دوایه رۆبشت و گه رایه وه، رۆبشت و گه رایه وه، ئه وه منیش له شوینی خۆم چه قیوم و به دزه دزه ئاگام لیبته تی و خۆم بی ئاگایی داوه!

زۆری بی نه چوو، توند به ره و من هات و که گه یشته حاندم، سلای کرد و به بی سی و دوو وتی: (کایه و یاری منالانه ئیدی به سه، هیچ درۆ و ده له سه ناکه م. به گشت روحمه وه خوازیا رتم، ئیزنم بده ی ئه م شه و به مه لا و کیخوا وه دیمه وه خزمه ت! نا مه لئ. جاریکت نا وت و سال و نیویک له هاوده می و هاوسه ری دوا کهوتین. نا مه لئ... لیت قبول ناکه م... ئه م جار ناکشیمه وه.)

ئه ی بۆ دیار نییه؟

هه موو شتیکم بۆ ده رکه وت: خاتوون قه رار و بریه شوو کردنی داناوه، وا دیاره کابراش به باشی ده ناسی، ده بی له پیش که یه نه وه یه نه ده گه ل مندا، له گه ل ئه ودا بووی.

که ئه وه م زانی و ئاوام بینی، دلم که وته کوته کوت، غه میکی قورس دایگرتم. قه دیمی ده یانوت: روح له

شوینیکی ئاسته مدایه و نایه ته ده ر. چیم کرد له خۆم؟ چیم به سه ر خۆم هیتا؟ بۆچی درۆم ده گه ل کرد و که پیتشباری ماره کردنی دا، له به ری هه لاته م؟ بۆچی؟ چی بکه م؟ چ که رده ن بم؟...

له ناکا و دوو ئۆتۆمۆبیل له خوارووی کۆلانه وه ده رده که ون و به ره و سه ری دین. که حلان مل ده کیشیته ده ری و بلند ده لئ:

مه مه ل هات... مه مه ل هاتن...
که حلان ده پرواته ژووره وه. ئۆتۆمۆبیله کان له به رده م ده رگاکه دا ده وه ستن و مه مه ل پیتشوازییان لی ده کا: ته واپیایه یکی جوان چاک، مه لایه ک، دوو خاتوون، دوو زه لامی ریش سپی و مندالیک. مه مه ل خولقی ژووره ویه یان ده کا. ئه وان هه موو ده چنه ژووره وه و من قوت ده بمه وه. مه مه ل له کاتی چوونه ژووریدا چاوی به من ده که وئ!

مه مه ل بریک له من راده مینتی و له دوایه به ره و من دئ، له پرویه پرومدا ده چه قئ و چا و له چاوم ده برئ. من پیتتم نه وت هه رگیز به م ده رکوبان و کۆلانه دا مه یه وه؛ به خوا که حلان بزانی و بتبینتی، وه به ر چه قۆ و گولله ت ده دا!! تۆ چووزانی له تووره بووندا چ عاجباتی و درنده یه که!؟ سروشتی وایه. ئیستا تا سه عاتیکی دیکه ماره ده کری و تا رۆژی مردن؛ تا ئه و رۆژی له گه ل ئه م کابرایه ژن و میترد بی چاوی هیچ پیایه یک له سه ر دنیا ی پروون نابینی... سروشتی وایه، پاک، پاک، پاک، وه ک ئاوی کانی، وه ک به فری کویتستان...

من هیچی نیم، نۆکه ر و کاره که ری ماله که ی بووم، بریاری داوه ده رم نه کا و کاره که م به رده وام بی. ئه گینا کاریکم بۆ بدۆزیتنه وه. تکام ئه وه نده یه ئیدی نه گه رتیبه وه، ئه م کابرا زاویه دۆستی چه ند سال له مه وه به ری خۆبه تی، یه کتر ده ناسن، بزانی به م کۆلانه دا بیی... باسی خوتین ده که م؛ خوتین... ده مانچه شی کریوه!

له ته وای قوولایی دلمه وه ئاخیک هه لده کیشم: کاک مه مه ل خاترجه م به... ئیدی من له م کۆلانه هیچ، له م گه ره که ش نابینی. که حلان گه نجیکی به قیسه ت و بایه خداره، ئیمه ی ناحالی نه مانناسی و قه دریمان نه زانی، گه نجی ئاوا بۆ ئه وه نابج گه ردی لی بنیشی و له که داری که ی... که حلان پاکه، پاک و بی گه رد و بایه خدار. تۆش برۆه ژووری، به راستی و پاکی له خزمه تیدا به، بایه خی هه به.